

EDITORIAAL

Het lijkt weer een beetje windstil in Tazette-land. Uw boordmatroos twijfelt ernstig aan zijn populariteit, aangezien zijn mailbox de hele dag leeg bleef. Wouter Hillaert zit nochtans op hete kolen om verbaal te bakkeleien met de eerste de beste uitdager. Dus lanceert de boordmatroos opnieuw een paar prangende vragen: is het theaterlandschap te vriendelijk voor het publiek? Voelt u zich betutteld, naar de mond gepraat, in pampers gelegd? Heeft u zin om de eerstvolgende tas koffie die u in het theater aangeboden krijgt, keihard terug in het gezicht te keilen van de schenker?

De stilte doet vermoeden, dat niemand er een sikkepit om geeft of de theatermakers van vandaag te behaagziek zijn. En eerlijk gezegd, het is ook niet iets waar uw boordmatroos van wakker ligt.

Maar toch, doe Wouter een plezier en vlieg hem in de haren op dagkrant.taz@tartart.be.

Ondertussen zijn weer een paar mooie theatermomenten voorbijgevloden. Mooi, letterlijk dan. De laatsten der Herman-Teirlinck-Mohikanen speelden hun eindwerk in Victoria, een doorlopende tekst van meer dan anderhalf uur, opgevoerd als drie simultane voorstellingen. Meer daarover in dit nummer. Het straattheater overspoelt de stad, Gunter Lamoot, geheel naar zijn gewoonte, werkt op de zenuwen of krijgt er nieuwe fans bij en in Artresidence Beau-site wordt er getalkt tot ze erbij neervallen. Uw boordmatroos zag dat het goed was, maar hij voelde zich ook eenzaam. Het was mooi geweest, als een enthousiaste, zoetgevooisde pennevrind hem zou helpen om deze boot mee te bemannen. Bij deze dus een oproep: heb je een leuk artikel, een treffende kritiek of gewoon een uitbarsting van schrijfkrampe, stuur je werk op naar bovenstaand e-mailadres. Uw boordmatroos zal zich verheugen.

Voo de reste: "sjkwone, vrjè sjkwone"

Uw boordmatroos

GAUNTER O COMEDY BOORNER

Elke dag en exclusief in deze krant trakteert standup comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

"Stel: een man wil zelfmoord plegen door met zijn auto aan 150km per uur tegen een muur te crashen. Maar hij overleeft de klap."
"Technisch gezien is dat vluchtmisdrijf."

"dat is't"

TAZETTE

EDITIE #06 WO 03/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

MOOI

De laatste lichting acteurs van wijlen Studio Herman Teirlinck aan het werk in Victoria.

Op de sofa bij Ontroerend Goed

De geur van gebakken niertjes

Na de hete, oversekste bedklap en zweetdampen in plasticfolie van Amélie O. en Hertenkamp in Artresidence Beau-site, ging het er de afgelopen dagen iets minder opgehitst aan toe op TAZ Talk. Maar daarom niet minder gezellig. Een verslag van de poëzielaureaten.

Zondagmiddag, vijf uur. De lucht is licht betrokken, maar de cosy zetels en de geur van gebakken niertjes brengen genoeg warmte om het publiek klaar te stomen voor een gevarieerde poëzieavond. Centraal thema is het Oostendegedicht, een ode aan de stad, waarin elke dichter op zijn manier zal proberen uitblinken.

Simon Van Buyten (foto Wim Vandewalle)

Gunter Lamoot, voor de gelegenheid in de modus *timide grappig*, kondigt de vijf kandidaten aan. Als eerste treedt Sven Ariaans aan, een kleine, bruingebrande Nederlander in zwartroze trainingsbroek, die prompt een knoert van een episch, ritmisch gedicht over een Oostendse legende afsteekt. De zaal is in de mood. Bij de donkere, verleidelijke Stijn Vranken breken de eerste spontane applausjes los, hoewel zijn Oostendegedicht een gedjangelde ballade is vol ergernis. Het publiek lacht, de mayonaise pakt.

Tijd om een ziel bloot te leggen. De Delftse Slamjaarwinnaar Pom Wolff stort zijn bezadigde maar daarom niet minder passionele liefdesleed uit over een ingetogen publiek. De grootste ontroering komt echter bij Simon Van Buyten, de veertienjarige publieksprijswinnaar van Poëzie 2004. Met een vertederend charisma vertelt Simon over zijn twijfels, vragen en innerlijke knopen en weet daar momenten van voelbare poëzie uit te halen. Als afsluiter schudt Peter M. Vanderlinden het publiek nog eens dooreen met flamboyante, scherpe en grappige klankgedichten. Met zijn laatste "Alsjemenu" is het programma afgelopen.

Gunter Lamoot stelt voor om met applaus de winnaar aan te duiden, wat meteen een serie uitbundig handengeklap uitlokt. Stijn Vranken wint het met een kleine voorsprong. De innemende jonge blonde god glunderd. (JS)

Jong Theaterwerk "Het kan nog goed komen"

"We hadden afzonderlijk nooit deze voorstelling gemaakt"

Een bankje en een fiets, meer hebben Rosa Mee, Harald Austbo, Viktor Griffioen en Neal Lewis niet nodig om de lotgevallen van een geadopteerde Oosteuropese immigrant in een welgesteld Nederlands gezin op scène te zetten. "Het kan nog goed komen" is gebaseerd op de documentaire Villa Vluchteling. Hoe distilleer je een theaterstuk uit een televisieuitzending? Een gesprek met de makers slash acteurs.

Jullie komen allemaal uit een andere opleiding: Arnhem, Antwerpen, toneelacademie Maastricht en performance Maastricht. Wat bracht jullie samen?

Neal: Wij kennen elkaar van op de middelbare school in 't Gooi, waar ook de documentaire zich afspeelt. Zes jaar geleden zeiden we: "Ooit maken we iets samen". Nu hebben we onze opleiding achter de rug en is het zover.

Voelen jullie onderling het verschil in opleiding?

Rosa: Ja. Er is een verschil in aanpak. We hebben even tijd nodig gehad om op hetzelfde niveau te geraken.

Neal: We hadden vaak een ander vocabulaire om over dezelfde dingen te praten. Maar uiteindelijk kwam dat wel goed.

Wat was het vertrekpunt van "Het kan nog goed komen"?

Harald: De documentaire. Toen ik die zag, wist ik dat we daar iets mee moesten doen.

Rosa: We wisten vooraf wel dat we wilden werken rond het idee "gezin".

Werken met een documentaire, schuilt daar niet het gevaar in van een zuivere kopie?

Viktor: We stonden in het begin sceptisch tegenover het idee.

Rosa: We vroegen ons af of het wel interessant is om een documentaire na te spelen. Maar als je de teksten gaat gebruiken op de vloer, dan worden die anders. Het terloopse valt weg. Alle uitspraken worden tien keer zo erg.

Neal: Je gaat bewust selecteren uit geratelde zinnen. Zo kan je bepaalde uitspraken veel harder laten aankomen. Maar de aarzelingen, herhalingen en kromme zinnen behielden we wel.

Viktor: Dat maakt het net theatraal. In het begin misten we spanning, die zochten we onderhuids.

Harald: We lieten na een tijd de documentaire los. De tekst begon een eigen leven te leiden. We schreven en improviseerden er zelfs passages bij.

Creëerden jullie zelf nieuwe personages?

Rosa: Ja. We kozen ervoor om de mensen uit de documentaire niet na te spelen. De citaten stonden centraal.

Nemen jullie een standpunt in over migranten, onverdraagzaamheid, arm en rijk?

Harald: Dat wilden we van in het begin aan het publiek overlaten.

Rosa: We wilden de impact van de vluchteling op het gastgezin tonen. En ons gevoel bij de documentaire.

Viktor: Over de vraag: "Is het wel goed om een vluchteling in huis te nemen?" wilden we niets zeggen.

Stel: jullie winnen een prijs. Gaan jullie dan door?

Samen: Uiteraard. Het gaat goed samen. We hadden afzonderlijk deze voorstelling nooit gemaakt. Maar de volgende productie wordt iets heel anders. Afhankelijk van onze fascinatie.

10 nooit eerder gestelde vragen aan... ALEXANDER DEVRIENDT

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. Deze nacht kon de ondervrager van dienst Alexander Devriendt, regisseur bij Ontroerend Goed en presentator van TAZ Talk, op de stoel binden.

1. Als je, voor de rest van je leven, moest kiezen tussen regisseur in de marge of all-round mediapersoonlijkheid, wat wordt het dan?

AD: (aarzelt) Het spijt mij, maar regisseur in de marge zie ik gewoon niet zitten.

2. Welke vraag zou je niet willen beantwoorden?

AD: Ik moet eerlijk zijn, ik kan geen één vraag bedenken die ik niet zou kunnen beantwoorden. Of komen ze straks? Ik ben eigenlijk benieuwd of er zo'n vraag bestaat.

3. Wat maakt een mooie vrouw tot een mooie vrouw?

AD: Daar ben ik gewoon echt nog niet uit. Ik ben al door de meest bizarre, uiteenlopende dingen aangetrokken geweest. Een wipneusje is alleszins fantastisch. (lacht)

4. Is theater een luxeproduct?

AD: Nee. Dat had ik door bij "And on the thousandth night" van Forced Entertainment. Toen voelde ik, theater is broodnodig. Het vertellen van verhalen was daar zo essentieel en puur gebracht... Verhalen vertellen is iets wat ons zo eigen is, dat het bijna een noodzaak is.

5. Wat is je mooiste zeeherinnering?

AD: Dat was in Spanje. Ik was voor het eerst op reis met vrienden. Ik ging toen met een meisje de zee in en kreeg de felste erectie ooit.

6. Wat maakt je kwaad?

AD: Vooroordelen. Mensen die hun eigen oordeel niet in vraag stellen. Op alle vlak – of dat nu Bush is die denkt, ik los het allemaal op in Irak, of dichterbij huis. Iemand die je maar half kent en denkt: die is zus of zo. Daar word ik kwaad van.

7. Je organiseert TAZ Talk, een literair programma. Wie is je favoriete auteur?

AD: Julian Barnes. Love Etc. heeft veel teweeg gebracht bij mij, om niet te zeggen: mijn leven veranderd. Zijn boeken hebben mij veel geholpen om vat te krijgen op dingen. En dan is er nog Murakami

8. Kan je het publiek iets verwijten?

AD: Eigenlijk niet. Ik geloof dat je als artiest zelf verantwoordelijk bent. Je kan er nooit vat op krijgen wat het publiek doet met je voorstelling. Op die vrijheid die ze hebben en ook moeten hebben. Als het mis zit in het publiek, dan is het echt je eigen schuld.

9. Wat is het meest overroepene dat bestaat?

AD: Ik heb nu veel zin om een fout antwoord te geven... ik kan eigenlijk alleen op foute dingen komen. Maar wacht, misschien de "onmogelijkheid tot communicatie"? Met het postmodernisme geraakte dat wel nogal overroepen.

10. Wat is het mooiste cadeau dat je ooit aan iemand gegeven hebt?

AD: Ik had ooit op een poëziewedstrijd een gedeelde tweede prijs. Mijn vader had mij tot daar gevoerd, met hoge verwachtingen. Ik heb toen bij de uitreiking een gedicht voorgedragen over een portret dat hij ooit van mij schilderde. We waren allebei aan het huilen, denk ik.

Dankjewel voor dit gesprek.

TAZ TELEX

RECORD

De website van Theater aan Zee telde gisteren 1368 bezoekers, een absoluut record sinds 2003!

TAZ 2006

Met veel vreugde kunnen we aankondigen dat de curator voor TAZ 2006 niemand minder dan Stef Kamiel Karlens wordt.

FILMDOCUMENTAIRE

Aanrader: "De man die zichzelf voor Don Quichotte hield", een documentaire over een toneelopvoering met psychiatrische patiënten in het Gentse Guislain Instituut. Elke middag te zien om 14h in het Stationsbuffet.

RODDELTANTES EN –NONKELS GEZOCHT

De telex kan iets vettiger, dachten wij. Wie roddels te melden heeft, stuur ze naar dagkrant.taz@tartart.be

Het betere toiletwerk van Jean-Marie Merchie

Om even bij stil te staan: u plast gratis op TAZ

Ook de Tazette doet wat u allemaal doet. Een praatje slaan met de bemanning van de sanitaire blok naast Café Koer. Toiletwonder Jean-Marie Merchie heeft dit jaar morele assistentie van zijn moeder. Erna is de levende encyclopedie van de openbare toiletten in Oostende en bovendien ook de opleidster en leermeester van Jean-Marie hemzelve. Voor wie lijdt aan sanitaire nostalgie, Madam Erna had in de tijd haar piscine aan de Ramp van Mariakerke. Om maar te zeggen dat TAZ niet zomaar wie inzet voor het betere toiletwerk of de blaasverzorging der festivalbezoeker.

"Vrouwen plassen op de bril, maar op TAZ valt het nog mee"

En voor mannelijke toiletbezoekers die zich afvragen waarom Jean-Marie bij elk vrouwelijk bezoek het hele toiletkamertje reinigt, is er een antwoord. Volgens Jean-Marie appreciëren vrouwen een proper toilet mateloos. De 'wc-bril' wordt net voor elke beurt nog eens gereinigd omdat vrouwen erg vaak op de bril plassen. De Tazette heeft het onderzocht. Maar... op TAZ2005 valt het erg goed mee... En het ene heeft met het andere te maken. Vrouwen plassen op de bril als ze niet durven zitten. Vrouwen durven niet te zitten als er op de bril geplast is... Zo komt het tot een vicieuze cirkel die op TAZ2005 alleen maar wordt doorbroken door de koning van het straattoilet Jean-Marie Merchie. Miljoenen mensen zijn u dankbaar. En Madam Erna ook. Morgen misschien wat meer over "het meest mysterieuze vodge van Oostende"... (SK)

TAZ LATE NIGHT

SERGE FEYS TRIO XXL

Om 00h30 in het Stationsbuffet:

Extra optreden

HERTENKAMP

Vier bloedend mooie hostessen met heetgeblakerde nummers, klaar om u net iets teveel te behagen. Muzikaal en theatraal entertainment in een kinky sausje. Engels gesproken.

Morgenavond om 22h. in MANUSKRIPPT

"Wij hebben wieken op de plaats waar andere mensen armen hebben"

DE MAN DIE ZICHZELF VOOR DON QUICHOTTE HIELD

Nog vier kansen om schitterend document te zien

In het stationsbuffet kan je nu elke middag om 14 uur naar de cinema. Wie even uit alle theatergeweld en muziekgeraas wil springen om zich onder te dompelen in een andere wereld moet dit doen. 'De man die zichzelf voor Don Quichotte hield' neemt je mee naar de psychiatrische instelling Ghuislain in Gent. Je maakt kennis met de logica van de bewoners. "Ik was vroeger nen uitgaander., veeeel pinten gedronken, veel gevreeën, een paar maanden getrouwd en nu zit in 't Ghuislain". 58 minuten lang neemt de film je mee op sleeptouw.

"Gij zijt wel nen rare ridder, maar soit ik wil u wel slaan"

Het document zet je aan het denken. Je lacht niet zomaar, maar wel terecht. De film ontroert, confronteert en is lang niet zoet. Het gaat over een veel te persoonlijke sinterklaas, rare ridders, de rookstopoging van André Koffie, het smachten naar liefde, 22 pillen per dag, de Kuiperskaai, het applaus voor elkaar en vooral over een theateervoorstelling in het instituut. Don Quichotte sterft aan zichzelf en hij neuriet aan de telefoon een wijsje dat lijkt op bedankt lieve ouders, bedankt voor dit leven. Ze zijn er gewoon ingevlogen en dat is talent. Film op TAZ2005, het is een bewaakte uitlevingsvorm van mooie gedachten en warme gevoelens bij dit document. (SK)

Plezier voor oud en jong met het straattheater op het Wapenplein.